

[Justitsministeren.]

De andre Bestemmelser er ikke af særlig praktisk Betydning, i alt Fald ikke af særlig Interesse for Offentligheden, heller ikke Bestemmelserne om Henvisninger og om Optagelse af Domme eller lignende. Det er ikke saa fjernet fra, hvad vi har i Øjeblikket. Derimod er der visse Særregler for den egentlige Fagpresse, som er indsat efter dennes Ønske, og i § 17 findes der en Bestemmelse af en vis principiel Betydning. I Øjeblikket er det saadan, at Justitsministeren skal bestemme, naar der skal rejses Tiltale i Anledning af et Skrifts Indhold. Det er en i og for sig meget ubehagelig Bemyndigelse for Justitsministeren, for ligegyldigt hvorledes han optræder, vil han altid blive angrebet fra den ene eller den anden Side, naar han rejser Tiltale, og det vil blive hævdet, at det sker af partipolitiske Grunde; saadan er jo nu engang Forholdene. Jeg synes, at det i og for sig ogsaa sagligt set er urimeligt, at Justitsministeren personlig skal beskæftige sig med, om der skal rejses Tiltale i al Almindelighed for en eller anden Fornærmelse i et Skrift. Derfor foreslaar jeg, at dette henlægges til Anklagemyndighedens øverste, altsaa til en Embedsmand, ikke en politisk Myndighed, saa at det fremtidig bliver Rigsadvokaten, der træffer denne Bestemmelse.

Straffebestemmelserne er i Modsætning til efter den hidtidige Lovgivning samlet under eet i § 19. Endelig indeholder § 20 en Bestemmelse, som i Praksis har vist sig i høj Grad paakrævet, nemlig at Sager, hvorunder der gøres Ansvar gældende for Indholdet af trykt Skrift, bør fremmes med størst mulig Hurtighed. Det er ikke sjældent, man har set, at det har taget Maaneder med saadanne Pressesager, det vil med andre Ord sige, at hele Offentligheden har glemt, hvad det drejer sig om, naar Dommen foreligger, medens de i Regelen husker Fornærmelsen meget længer. Det er foreslaaet, at Loven skal træde i Kraft den 1. Juli 1938, og som jeg vist har bemærket, er den vedtaget af alle Partier i det høje Folketing, undtagen maaske Kommunisterne, men dette sidste har jeg ikke lagt nogen særlig Vægt paa.

Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling ogsaa i dette høje Ting.

Det andet Lovforslag — som maatte behandles i Sammenhæng hermed —, om Ændringer i Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 (Vidnepligt i Pressesager), indeholder kun formelle Bestemmelser, som er

en Konsekvens af den foreslaaede nye Presselov.

Jeg tillader mig ogsaa at anbefale dette Lovforslag.

Grove: Siden Vedtagelsen af Presseloven af 1851, men navnlig i den sidste halve Menneskealder, er der sket en rivende Udvikling af den danske Dagspresse. Det tjener derfor den 87-aarige Presselov til Ære, at der først i 1938 er udarbejdet Forslag til en ny Presselov, som er naaet frem til Rigsdagen.

Hvad Indholdet af det foreliggende Lovforslag angaar, kan jeg straks henvise til den Modtagelse, Lovforslaget har faaet saavel i Dagspressen som i det andet høje Ting. Forinden Lovforslagets Indhold var kendt, var visse Blade, konservative og Venstre-Blade, ængstelige for, at Pressefriheden var i Fare, at der vilde komme en Lov, der om ikke just knægtede Pressefriheden saa dog indskrænkede den. Efter at Lovforslagets Indhold er blevet almindeligt bekendt, er Kritikken fra den Presse, der regnes med, og som betyder noget her i Landet, forstummet. Det er helt andre Toner, der nu lyder, hvilket turde være det bedste Bevis for, at den højtærede Justitsminister har haft en heldig Haand med dette Lovforslag. At den højtærede Justitsminister har ført Forhandlinger med Presseorganisationer og har taget Hensyn til Ønsker derfra, særlig af praktisk Natur, skylder Pressen ham Tak for.

I Lovforslagets § 2 lægges Ansvaret for periodiske Skrifter paa den Person, der er angivet som Redaktør. Er en anden Person angivet som Redaktør i Stedet for den virkelige, straffes saavel den virkelige som den urigtigt angivne Redaktør. Efter denne Bestemmelse rammes den virkelig skyldige, naar Skriftet indeholder noget retsstridigt, og det er jo kun retfærdigt. Bestemmelsen afskaffer Straamandssystemet, et System, som havde sin Berettigelse i Provisorieaarene, da de socialdemokratiske Redaktører blev sat fast, jeg havde nær sagt for et godt Ord. Man lejede da Straamænd til at sidde inde og svede, medens den virkelige Redaktør kunde fortsætte sin Gerning. Men under vort demokratiske Styre har Straamandssystemet ingen Berettigelse; anvender man det alligevel, maa det være for at kunne misbruge Ytringsfriheden, hvilket saa godt som hele Pressen og langt den overvejende Del af Befolkningen maa ønske hindret.

Efter § 6, Stk. 3, er det den navngivne Forfatter, altsaa en Indsender, der har